

meer vertrouwen gekregen in zijn eigen krachten en hij was er bijna van overtuigd, dat de Professor slechts een bedrieger en kwakzalver was en nu mee profiteerde van de spieren van een geducht bokser — genaamd Kid Boshier.

Toen de twee hoofdpersonen, uitgedost in prachtige costuums hun respectievelijke plaatsen innamen in de kampplaats, ontstond er een groote stilte onder het reusachtige publiek en er werd nu een groot gedeelte van een uur in beslag genomen door eenige bokkers, die vroegere, tegenwoordige en toekomstige boksgrepen vertoonden, wat heelemaal niet noodig was en die niemand wenschte te zien. Toen verlieten zij de kampplaats en de scheidsrechter stond op. „Iedereen, die er niet noodig heeft, uit de kampplaats”, en zij die er nog waren, haastten zich weg. De Professor echter bleef er. Hij nam het hoofd van Kid vast, liet het de richting van den neger uitzien, goot eenige druppels van het Elixer tusschen zijn lippen en sprong weg.

Pief — paf — poef! De glimlach van John Jackson stierf weg op zijn gelaat en hij keek verschrikt rond om te zien, wat er voor een berg op zijn hoofd was gevallen.

Hij zag een kleine gestalte als een elektrische vonk naar zich toe komen vliegen en wilde probeeren haar een stoot toe te brengen. De gestalte bonsde tegen den muur. Jackson hief dadelijk zijn pijnlijk hoofd op en toen schoot de gedaante hem weer voorbij. Niemand kon duidelijk zien wat er eigenlijk gebeurde — daartoe ging alles te gauw.

Onmiddellijk daarna had Kid Boshier van Engeland

het wereldkampioenschap behaald na een strijd van drie seconden. Er was een oorverdoovend gejuich en de Professor baande zich een weg naar de kampplaats om Kid, bij wien de uitwerking van het Elixer aan het verdwijnen was, de hand te schudden.

„Gefeliciteerd” riep hij, „wat deedt je dat met een gemak. Ik zal gauw de dollars gaan halen, terwijl jij je verkleedt.”

„Je blijft er afl” riep Kid woedend. „Je blijft met je vingers van de duiten af — zij zijn van mij!”

„Wat!” schreeuwde de Professor. „Ik moet er mijn deel van hebben!”

„Je hebt er geen recht op,” smaalde Kid. „Ik heb zelf den strijd gewonnen en daar heeft het Elixer van jou heelemaal geen deel aan gehad. Pak je weg, versta je? Ik heb met jou afgedaan — leelijke bedrieger!”

De Professor was buiten zichzelf van verbazing. Talrijke gevoelens bestormden hem, waaronder woede, wanhoop, teleurstelling en verslagenheid zich mengden. Hij raasde en hij tierde, totdat het de aandacht van het publiek trok, dat reeds bezig was om weg te gaan, maar nu bleef, omdat het hoopte tot slot nog een aardig gevecht te zien. Het scheen, dat dat kleine zwakke-lingetje door dat het tegen den wereldkampioen durfde beginnen, zelfmoord pleegde en zij verheugden zich erg op dat schouwspel.

Kid, die nu tot het uiterste was gebracht was, sloeg den Professor in het gezicht en de kleine man volgde nu de gewoonte, die hij aangenomen had wanneer hij in gevaar was, instinctmatig greep hij naar zijn kostbaar

fleschje. Oogenblikkelijk had hij zijn plan gemaakt — hij zou zijn aanspraken op de £ 10.000 laten varen, om Kid te kunnen vernederen — en hij bracht het fleschje aan zijn lippen. Toen, met een wilden kreet, sprong hij op Kid toe als een wilde tijger

Het is nutteloos te trachten een beschrijving te geven van het gevecht dat nu plaats had, want sedert den Tweeden Pruischen-oorlog was iets dergelijks niet gezien op deze wereld. Het was of men tienduizend lichtstralen zag spelen met een menscheijk lichaam en alles wat de versteende toeschouwers konden zien, was een groote stofwolk, waartusschen men de jaspandjes van den Professor zag fladderen. Vijf minuten later waren zeven dokters bezig met het hoofd van Kid Boshier en toen deze na zes pijnlijke maanden van zijn bed opstond, maakte zijn hoofd een hoek van vijfenveertig graden met zijn lichaam en liep hij tot het einde van zijn leven als iemand, die bijna verlamd is.

De Professor is stil gaan wonen in een afgelegen Engelsche streek, waar hij leeft van het vermogen, dat de overwinningen van Kid hem had aangebracht. Nadat hij op zoo opzienbare wijze den wereldkampioen te Colorado verslagen had, werd hij belegerd door allerlei menschen, die hem rijkdommen voorspiegelden, als hij wilde boksen, maar hij weigerde op de onderhandelingen in te gaan, daar hij voor zijn laatste gevecht met zijn compagnon de laatste dosis van zijn Elixer had ingenomen en niet, zooals de ongelukkige Kid, trouwde op zijn eigen krachten zonder de wonderlijke vloeistof.

AAN DEN RAND VAN DEN AFGROND

DOOR FRANK H. SHAW (Vervolg)

„Hij heeft niet graag, dat u te lang blijft,” zei Ah Foo, terwijl hij naar Maxwell terugkeerde en een waarschuwend blik wierp naar den mopperenden eigenaar van de hut. „Hij wordt boos, als u niet weggaat.”

„Goed; we waren al op 't punt om weg te gaan,” antwoordde Maxwell. „Kom mee, Bess. Ik vind, dat we genoeg gezien hebben.”

„Jack, kunnen we niet iets voor hem doen?” Het was een oogenblikkelijke ingeving van haar — een ingeving van haar hart. Zij had zooveel geluk ondervonden, dat zij wenschte, dat iedereen even gelukkig zou zijn als zij. „Iets voor hem doen? Wel, wat zouden we kunnen doen? Hij voelt zich gelukkig in dezen toestand.”

„Ja, maar — maar zouden we niet kunnen probeeren om — om weer een mensch van hem te maken? Hij was eens een heer en wanneer hij tot het besef komt, hoe laag hij gezonken is — toe Jack, laten we wat voor hem doen.”

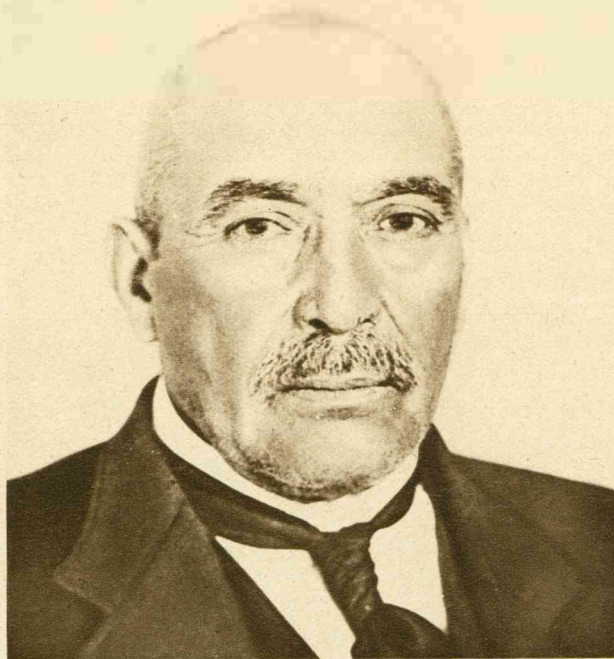
„We kunnen niets doen, beste kind. Als er iemand was, die belang in hem stelde, dan zouden zij wel voor hem gezorgd hebben. Maar hij ziet er niet naar uit, alsof er iemand bestond, wien het kon schelen of hij leefde of dood ging.”

„Maar ik geef er om, Jack, we kunnen en moeten iets voor hem doen.” Zij wendde zich tot Ah Foo die er onderdanig bij stond. „Hij is een Engelschman, nietwaar?” vroeg zij.

„Ja, hij is een Engelschman.”

En in korte, afgebroken zinnen gaf de Chinees een korte schets van den levensloop van den ongelukkige aan de bezoekers. Hij was een bekend koopman in de stad geweest,

MEXICO

De Mexicaansche kwestie is nog lang niet opgelost en hoewel president Wilson verklaard heeft, dat Amerika niet van plan is Mexico een oorlog aan te doen, is de vraag toch gerechtigd of men daar wel buiten zal kunnen. Vooral wanneer men gelijktijdig leest, dat de raad voor leger en vloot vergaderde ter bespreking van plannen omtrent de samenwerking van leger en vloot, voor het geval dat dit noodig mocht zijn.

Wij geven hierboven het portret van Huerta, den leider der Mexicanen, tegen wien feitelijk de kwestie gaat!

met vele vrienden, geacht en geëerd, totdat die verraderlijke hartstocht hem had aangegrepen en hem veranderd had in een dier. Zijn vrienden hadden hem verlaten. Zijn bezittingen verdwenen spoedig. Men deed zijn voordeel met zijn ontoerekenbaarheid om hem van alle kanten te bedriegen, maar daar gaf hij niet om. Hij bevond zich op een hellend vlak en snelde zijn verderf tegemoet. Zooals het verhaal luidde, gaf iemand, die door Baker's val was vooruitgekomen hem een kleine maandelijksche toelage, maar niemand in de stad gaf er om, of de gebrandmerkte man leefde of stierf.

„Hij zal wel gauw sterven,” zei Ah Foo filosofisch. En het scheen, dat er niet meer van te zeggen viel.

Maar Bessie Maxwell wist er wel wat over te zeggen; zij greep den arm van haar echtgenoot, hief haar blik op naar zijn rechtschapen gezicht en fluisterde: „Jack, doe iets; o, doe toch alsjeblieft iets. Je kunt geen Engelschman op deze vreeselijke plaats laten; dat kun je niet doen. Help hem, om zichzelf weer te leeren achten. Neem hem mee hier vandaan —”

„Kom, Bessie; dat is een te lastig bevel. Heusch, we kunnen niets doen. Het schip moet over een paar dagen weer weg, en dan zou hij nog niet uit zijn verdooving ontwaakt zijn. Bovendien — hij zou weer hierheen teruggaan, zoo vlug als zijn beenen hem konden dragen.” Ah Foo stemde met dit gezegde in, door een plechtigen hoofdknik.

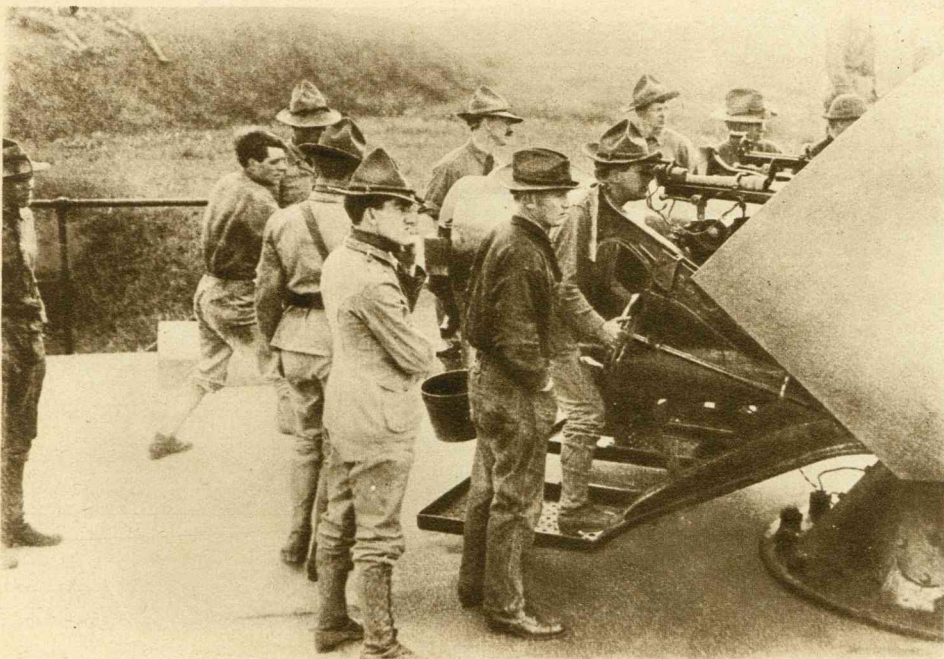
„Hij is heel diep gezonken,” zei hij. „Niemand kan hem weer opheffen.”

„Jack, je moet iets voor mij doen. Je moet dezen armen man nog een gelegenheid geven. Probeer of je weer een man van hem kunt maken.” Zij sprak heftig, zij gebruikte woorden, die zij nog nooit gebruikt had.

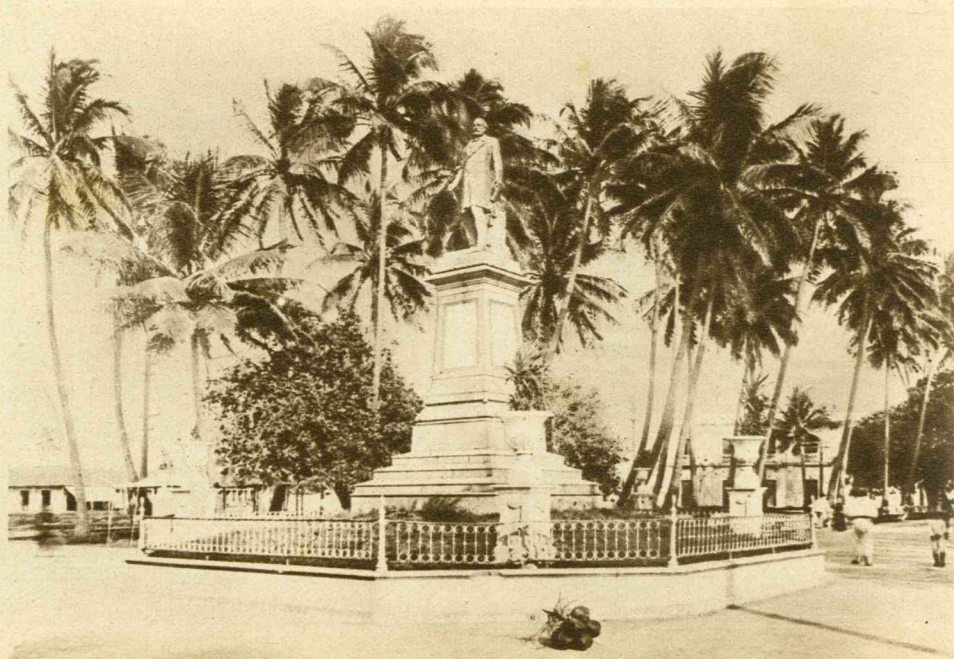
Het eenige, wat zij wist was, dat zij hevig verlangde om dit wrak van een mensch te helpen en dat verlangen kon zij niet bedwingen.

„Maar het is niet mogelijk, Bess, je kan toch niet direct een ingestort huis weer op zijn puinhoopen opbouwen.”

„Je kunt het wel, met Gods hulp. Je zei een poosje geleden nog, Jack, dat er niets was, dat je niet voor me zoudt willen doen en nu ik voor 't eerst iets vraag —”

Soldaten van de U. S. kust-artillerie bezig zijnde met practische oefeningen met een 12 inch-kanon.

De „Plaza” te Vera Cruz.